

му се петал'тѣ; изтупа му кюйрука, отиде на черешитѣ,¹⁾ куртулиса се (утърва се), прибра го Господь, пукна, гиберяса; за погребване: скжтаха го; кипна ми келя (взеха ме дяволитѣ) стричихъ му сакъза, запушихъ му устата; вземамъ си дърмитѣ (напушамъ); улови дългата, взе си очитѣ, махна се, измети се; бобъ дръпнахъ за тебе (неканенъ); за пиянъ: насвѣткалъ се, надръпалъ се, насмукалъ се, опопилъ се, назобалъ се, кандилосалъ се, на пихтунилъ се, кьоръ-кютюкъ пиянъ, кьоръ-кандилъ, пиндю (ж. р. пинда); откъсналъ му главата, излѣнъ-изкованъ бащичко (прилича на баща си); кански пропища (отъ птицата *канякъ*, която действително много пища, или отъ библейския разказъ за Каинъ?); заблѣлъ се като герги въ лозята,

Обръщания на присмѣхъ и презрителни.

Кохма, хумна, хумпетина, хандрапа (отъ гр. *αυδροπος* ?), джанголось, все за жена; пълтенъ дяволъ (плѣтенъ ?), обретенъ, убесникъ, готманъ, гургуръ, данги, льохманъ, Герги, пумпалъ, пукълъ, парпулъ (отъ циганитѣ парпули — най-окжсанитѣ) хацъло скутуна, (несржченъ) гжзоржчка или гжзоричка (несржчна) лацо, дръглю (отъ *дръгна се*, чеша се), *миглю*, лиглю, балбутянъ (който заяква или невнятно говори), халосникъ, повлѣкана (разпасана въ облѣклото жена), лакумзанъ, овлякъ-довлякъ (мързеливъ, флегма), лапникъ.

Случаи съ български думи изчезли въ нѣкои случаи у Сливенци презъ робството, а срѣщана пакъ у тяхъ въ други изрази.

Вмѣсто *ключъ*, Сливенци (разбира се по-старитѣ) казватъ *нахтаръ*, но иматъ *ключалка*, гл. *заклучвамъ*; глагола *поразвамъ* тукъ не се срѣща освенъ въ клѣтвата: Господь да те *пори*зи макаръ! На *основата* казватъ темель, а употребяватъ *основа* при тъкането. За *граница* употребяватъ турското (отъ гръцки произходъ) *синоръ*, а иматъ мѣстность *Предьлъ*. Сливенци не познаватъ думата нозѣ (ед. ч. нога), а за частъ отъ стана си употребяватъ *подножи*, защото при тъкането именно въ тая частъ действатъ *нозетъ* на тъкачката. Времето не мѣрятъ съ *часъ*, а съ *сахатъ*, а казватъ *тозчасъ*, като наречие (ей сега).

Старинни думи:

Курумъ (първомъ); потура, потурца (сетне, по-късно): стария дателенъ падежъ на собственитѣ имена е запазенъ само у пѣснитѣ: „Иванъ дума майци си“ (на майка си), „Дамянъ дума Еленки“ (на Еленка) и др.

¹⁾ Гробищата сж въ опустѣли лозя-мараши, въ които има черешови дървета.